

Sygn. akt VI GC 830/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: St. Sekretarz Sądowy Ewa Kościelniak

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

M. K.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 5 191,40 zł (pięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt jeden złotych czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 9 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 152,22 zł (dwa tysiące sto pięćdziesiąt dwa złote dwadzieścia dwa grosze) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 830/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 lutego 2016 roku powód M. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 6 535,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 9 maja 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 9 kwietnia 2015 r., uległ uszkodzeniu samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanych K. S. i R. S. (1). Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Pozwana tytułem odszkodowania wypłaciła kwotę 250 zł tytułem holowania oraz kwotę 387,45 zł tytułem postoju samochodu na parkingu nie uznając roszczenia powoda w zakresie zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego oraz zwrotu kosztów za przygotowanie samochodu do oględzin. Powód wskazał, że poszkodowani nie są podatnikami podatku VAT i nie mają prawa do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony, a zatem pozwana jest zobowiązana do wypłaty odszkodowania w kwocie brutto. W

dniu 9 kwietnia 2015 r. poszkodowani przenieśli umową cesji na powoda wierzytelność przysługującą im od pozwanej z tytułu zdarzenia z dnia 9 kwietnia 2015 r. Powód wskazał, że uszkodzony pojazd nie pozwalał na jego użytkowanie wobec czego poszkodowani wynajęli od powoda samochód zastępczy. Dobowa stawka najmu została ustalona w kwocie 135 zł netto. Zdaniem powoda uzasadniony okres najmu wynosił 36 dni. Powód wskazał że uszkodzenia w pojeździe powstałe na skutek zdarzenia z dnia 9 kwietnia 2015 r. uniemożliwiały jego użytkowanie w związku z czym samochód został odholowany a następnie przygotowany do oględzin. Okres parkowania wyniósł 29 dni. Powód wskazał, że łączna wartość szkody wyniosła 7 173,36 zł natomiast kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę pomiędzy należnym odszkodowaniem a odszkodowaniem przyznany przez pozwaną.

W dniu 26 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNC 502/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W ustawowym terminie (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że dokonała weryfikacji faktury VAT za holowanie oraz za parking pojazdu ustalając ryczałt w kwocie 250 zł brutto tytułem holowania oraz dobową stawkę za parking w wysokości 18,45 zł uznając za zasadny okres postoju w liczbie 21 dni. Pozwana wskazała również, że uznaje roszczenie strony powodowej z tytułu przygotowania samochodu do oględzin w kwocie 123 zł za niezasadne. Pozwana podniosła ponadto, że kwestionuje zasadność roszczenia powoda w zakresie zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Dnia 9 kwietnia 2015 r., uległ uszkodzeniu samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanych K. S. i R. S. (1). Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana.

Dowód: akta szkody (k. 60).

Samochód był niezbędny do zaspokajania codziennych potrzeb poszkodowanego R. S. (2) oraz dojazdów z żoną do lekarza i na rehabilitacje. Poszkodowani nie dysponowali wystarczającymi funduszami na zakup nowego pojazdu. Poszkodowani dysponowali drugim pojazdem jednak jego faktycznym użytkownikiem jest córka, której samochód jest niezbędny do dojazdów do pracy.

Dowód: zeznania świadka R. S. (2) (k. 106-107).

W dniu 9 kwietnia 2015 r. poszkodowani i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przełał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do dochodzenia odszkodowania w związku ze szkodą z dnia 9 kwietnia 2015 r.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 13).

Powód zawarł z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Przedmiotem najmu był samochód marki S. (...). Dobowa stawka najmu została ustalona na kwotę 135 zł netto. Samochód wynajmowano w okresie od 9 kwietnia 2015 r. do dnia 14 maja 2015 r.

Dowód: umowa najmu (k. 14), faktura VAT (k. 19).

Powód tytułem kosztów holowania uszkodzonego pojazdu wystawił dnia 10 kwietnia 2015 fakturę VAT opiewającą na kwotę 537,51 zł.

Dowód: faktura VAT (k. 16).

Powód tytułem kosztów parkingu uszkodzonego pojazdu od dnia 9 kwietnia 2015 r. do 7 maja 2015 r. wystawił dnia 7 maj 2015 fakturę VAT opiewająca na kwotę 535,05 zł.

Dowód: faktura VAT (k. 17).

Powód tytułem przygotowania uszkodzonego pojazdu do oględzin wystawił dnia 14 maj 2015 fakturę VAT opiewająca na kwotę 123 zł.

Dowód: faktura VAT (k. 18).

Powód tytułem wynajmu samochodu zastępczego przez okres 36 dni wystawił dnia 14 maj 2015 fakturę VAT opiewająca na kwotę 5.977,80 zł.

Dowód: faktura VAT (k. 19).

Decyzją z dnia 29 kwietnia 2015 r. pozwana przyznała powodowi odszkodowanie w wysokości 8 950 zł tytułem szkody całkowitej. Poszkodowani odnotowali wpływ środków pieniężnych z odszkodowania dnia 30 kwietnia 2015 r. Decyzją z dnia 29 kwietnia 2015 r. pozwana przyznała dopłatę do odszkodowania w wysokość 637,45.

Dowód: decyzje (k. 10, 12), wyliczenie szkody (k. 11).

Wrak uszkodzonego pojazdu został odsprzedany dnia 7 maja 2015 r.

Dowód: umowa kupna sprzedaży (k. 15).

Uśredniona stawka dobowo wynajmu samochodu zastępczego na okres połowy roku 2015 wynosiła 110 zł netto dla samochodu klasy C. Uzasadniona ryczałtowa stawka za holowanie wynosiła 300 zł, natomiast uzasadniona dobowo stawka za parkowanie wynosiła 15 zł.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. D. z dnia 10 kwietnia 2017 r. (k. 110-117), ustna opinia biegłego sądowego M. D. z dnia 28 listopada 2017 r. (k. 157-158), cenniki (k. 97-100).

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie podkreślić należy wagę opinii biegłego M. D., zarówno pisemną jak i ustną, które w ocenie Sądu są pełne, rzetelne i poparte wysokimi kwalifikacjami biegłego oraz jego dużym doświadczeniem w dziedzinie motoryzacji. Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto również o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd przyznał atrybut wiarygodności zeznaniom świadka R. S. (2) bowiem są one rzeczowe, logiczne i korespondujące z zebraną w sprawie dokumentacją.

Sąd na rozprawie z dnia 28 listopada 2017 r. oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z powtórnych zeznań świadka R. S. (1) oraz świadka K. S. albowiem ich zeznania nie mają znaczenia dla rozpoznania sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez M. K. przeciwko (...) S.A. w W. zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie spornym pomiędzy stronami była kwestia kosztu najmu samochodu zastępczego, kosztu przygotowania pojazdu do oględzin oraz kosztów holowania i parkingu.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów

niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanych.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Co ważne nie ulega wątpliwości, że poszkodowana niewątpliwie poniosłaby szkodę w majątku, gdyby musiał opłacić wynajem pojazdu zastępczego w dniu wynajmu, lub w chwili zdania pojazdu.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno

straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji na okoliczność średniej stawki wynajmu pojazdów zastępczych zgodnie z klasą samochodu wynajętego na rynku lokalnym w okresie od kwietnia do maja 2015r., średniej stawki holowania pojazdów na rynku lokalnym w kwietniu 2015 r. oraz średniej stawki parkingów pojazdów na rynku lokalnym w tym okresie.

Powołany w sprawie biegły sądowy stwierdził, że uśredniona stawka dobowy wynajmu samochodu zastępczego na okres połowy roku 2015 wynosiła 110 zł netto dla samochodu klasy C. Uzasadniona ryczałtowa stawka za holowanie wynosiła 300 zł brutto natomiast uzasadniona dobowy stawka za parkowanie wynosiła 15 zł netto tj. 18.45 zł brutto. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu uzasadniona stawka za wynajem samochodu zastępczego w niniejszym postępowaniu wynosiła 110 zł netto tj. 166,05 zł. Uzasadniona ryczałtowa stawka za holowanie wynosiła 300 zł natomiast uzasadniona dobowy stawka za parkowanie wynosiła netto tj. 18.45 zł.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r. sygn. akt III CZP 76/13).

Należy wskazać, że zgodnie z zeznaniami poszkodowanego samochód zastępczy był niezbędny poszkodowanym do zaspokajania codziennych potrzeb poszkodowanego R. S. (2) oraz dojazdów poszkodowanego z żoną do lekarza i na rehabilitację. Poszkodowani nie posiadali wystarczających środków pieniężnych na zakup nowego pojazdu wobec czego mogli dokonać zakupu nowego pojazdu dopiero po wypłacie odszkodowania oraz sprzedaniu uszkodzonego wraku. Poszkodowani odnotowali wpływ środków pieniężnych z odszkodowania dnia 30 kwietnia 2015 r. następnie dnia 7 maja 2015 r. sprzedali wrak uszkodzonego pojazdu. Zatem należy uznać za uzasadniony dalszy okres najmu samochodu zastępczego wynoszący 7 dni konieczny na znalezienie oferty umożliwiającej zakup nowego pojazdu. Wobec powyższego w ocenie Sądu w niniejszej sprawie zasadny był najem samochodu zastępczego od dnia 9 kwietnia 2015 r. do dnia 14 maja 2015 r., gdyż ten okres był okresem niezwłocznego zagospodarowania pieniędzy z odszkodowania.

W zakresie uzasadnionego okresu parkingu należy wskazać, że do szkody doszło dnia 9 kwietnia 2015 r. natomiast dnia 7 maja 2015 r. doszło do sprzedaży uszkodzonego pojazdu. Wobec powyższego w ocenie Sądu uzasadnionym okresem parkowania uszkodzonego pojazdu był okres od 9 kwietnia 2015 r. do 7 maja 2015 r.

W ocenie Sądu koszt przygotowania do oględzin należy w niniejszej sprawie uznać za uzasadniony, gdyż zmierzał do przyspieszenia prowadzonego postępowania likwidacyjnego, tym samym do zmniejszenia rozmiarów szkody poprzez skrócenie koniecznego okresu najmu samochodu zastępczego. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał koszt przygotowania pojazdu do oględzin w wysokości 123 zł za uzasadniony.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5 191,40 zł. Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał za uzasadnione roszczenie powoda obejmujące koszt najmu samochodu zastępczego 36 dni x 110 zł + VAT, ponadto za postój kwotę 147,60 zł. Mając uwadze częściową wypłatę oraz opinię biegłego zasądzone 50 zł tytułem kosztów holowania oraz kwotę 123 zł za przygotowanie do oględzin. Wobec szkody całkowitej, koszty te nie mogły zostać uwzględnione w kosztach kalkulacji naprawy.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził ustawowe odsetki liczone od dnia 9 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 5 191,40 złotych, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 1 344,51 złotych orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Na koszty procesu powoda składały się kwota 327 zł tytułem uiszczonej opłaty sądowej, kwota 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, oraz kwota 2 400 zł tytułem kosztu zastępstwa procesowego strony powodowej ustalone zgodnie z §2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804) co dało łącznie 2 744 zł. Na koszty procesu pozwanej - kwota 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 2 400 zł tytułem kosztu zastępstwa procesowego strony pozwanej. Kwota 550,52 zł tytułem kosztów opinii biegłego została wypłacona z zaliczki uiszczonej przez pozwaną. W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 5 711,52 zł. Powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 80%, a zatem 20% powinno obciążyć powoda ($5\,711,52\text{ zł} \times 20\% = 1\,142,30\text{ zł}$). Powód poniósł koszt w wysokości 2 744 zł a zatem różnicę ($2\,744\text{ zł} - 1\,142,30\text{ zł} = 1\,601,70\text{ zł}$) powinna zwrócić mu pozwana o czym orzeczono w 3 punkcie sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brząk